

זיקוקין דנורא

כתבי הרה"ח הקדוש רבי מאיר בערנשטיין זצ"ל הי"ד

האברך המופלג, עובד ד' באמונה הרה"ח הקדוש רבי מאיר שלמה זצ"ל הי"ד נולד ביום כ"א טבת תרפ"ה, לאביו הרה"ח רבי בנימין יהודא לייב זצ"ל, בהרה"ג המפור' רבי פישל בערנשטיין זצ"ל הדיין המפור' בעיה"ק ירושלים ת"ו.

בגיל כבן חמשה חדשים נתיתם רבי מאיר מאביו, ונתגדל ונתחנך בבית זקנו – בית שמגדלין בו תורה ויר"ש – רבי פישל דיין זצ"ל, כבר מימי ילדותו נראה עליו כי לגדלות שאיפתו, ועבודתו היה כלהב קודש, מקושר היה בכל נימי נפשו לרבו הק' האדמו"ר רבי יוחנן מקארלין זי"ע, עד שרבו העיד עליו "אז מאיר איז א יונגערמאן וואס מיט פופציג יאר צוריק, וואלט ער געווען א חידוש".

עוד בהיותו ילד מסופר עליו – כי פעם בליל סדר הק' של פסח, נרדם ולא יכלו להעיר אותו משינתו, אז אמר סבו הגאון רבי פישל דיין זצ"ל להוריד לו את הכיפה, וכך עשו לו והתעורר מיד, לשאלת אחד מבניו מנין ידוע לך שיתעורר עי"ז, ענה שראה כמ"פ כשנופל לו הכיפה באמצע השינה מתעורר מיד להחזירו למקומו.

כשהאדמו"ר רבי יוחנן מקארלין זי"ע הקים את החבורה הק' של הבחורים בירושלים, רק יחידים זכו להתקבל לחבורה קדושה זו, הם התפללו בנפרד (והיה נקרא "דאס בוקארעשטער שטיבל – אויף מאה שערים גאס) שאף אחד חוץ מבני חבורתם לא נתנו לו להתפלל אתם, אז העמיד האדמו"ר מקרלין זי"ע את הבחור מאיר שיהיה להם אחראי וראש השטיבל, ופעם הרגיש כי בני החבורה מחכים עליו בתפלת שמו"ע, אמר להגבאי של החבורה שאם ימשיכו לחכות עליו אז יפסיק באמצע השמו"ע, לשאלת הגבאי עד כדי כך, ענה להם רבי מאיר כן, כי על גאווה קטנה אפילו של רגע, כדאי להפסיק באמצע התפלה.

אף מסופר כי פעם עבר האדמו"ר בעל בית ישראל מגור זי"ע בשעת תפלת מנחה ע"י השטיבל ושמע את תפלת אשרי, אמר להגבאי: ווען איך גיי נישט קיין טלית, וואלט איך זיך מיט זיי מיט געכאפט דאווינען – אבער יונגעלייט לאזט מען דאך נישט אריין.

התקשרותו ואמונתו ברבו מקרלין זי"ע היה עד להפליא, ופעם כשנכנסו חבורת בחורים לקודש פנימה, ובקשו לשמוע דברי חיזוק והתעוררות, ענה להם האדמו"ר – כך פשוט אתם רוצים לשמוע דברי חיזוק והתעוררות, בואו אלי לפנות בוקר אחרי עמל ויגיעה בעבודה הק', אז אפשר לשמוע ולקבל דברי התעוררות, כולם הבינו שהאדמו"ר דוחה אותם בקל, אבל רבי מאיר הבין את הדברים פשוטים כמשמעותם, והתחיל להתכונן עם עבודה ויגיעה, ובשעה שלוש לפנות בוקר עומד רבי מאיר לבד ע"י דלת חדרו הק' של רבו ומחכה, וכשהאדמו"ר פותח דלת חדרו מצא רק את רבי מאיר עומד לבדו.

בהזדמנות אחרת כשבקש רבי מאיר מבעל אכסניתו של האדמו"ר מקרלין זצ"ל – ה"ה הרה"ח רבי אפרים גוטליב ז"ל שימליץ לפני רבו שיקבל אותו ביחידות, לאחר כמה פעמים שדחה אותו אמר לו פעם – שייכנס מחר לפנות בוקר, כמוכן שרבי מאיר אחר הכנה רבה כדבעי עמד מוכן לפנות בוקר, אחרי חצי שעה שהתעכב בקודש פנימה, כשיצא ליווהו האדמו"ר זי"ע להדלת ואמר לרבי אפרים הנ"ל: – אפרים – מאיר רעדט! (כלומר שמדבר לענין).

בשנת תש"ח נולד לו בנו יחידו הי"ו וקראו לו ע"ש אביו בנימין יהודא לייב, וכמוכן שהודיע תיכף ומיד לרבו האדמו"ר מקרלין זי"ע, השיב לו האדמו"ר – "שיקרא את בנו שי' אלתר בנימין יהודא ליב – השם הראשון יהיה תמיד אלתר" עכ"ל.

פעם ישב האדמו"ר מקרלין זצ"ל בשלחנו הק' בתוך השיחים ואמר – צריכים לדעת שרבי צריכים בעיקר לאחר מאה ועשרים, והפך האדמו"ר את עצמו לצד רבי מאיר ואמר לו: מאיר דו

הערסט, זאלסט געדענקען, און דאס פארשרייבן, - א רבין דארף מען דעם עיקר אויף יענער וועלט".

רבי מאיר היה רושם במחברות שיתות וסיפורי אדמו"ר קרלין וחסידים, ובעיקר מה ששמע מפי החסיד המפור' מנקיי הדעת שבירושלים הרה"ח רבי חיים מענדיל קוסטרומצקי זצ"ל הי"ד, ומאות רבות של דפים גדושים באמרות וסיפורים נשארו ממנו בכת"י.

ביום ח"י אייר - פסח שני-תש"ח כשחזר רבי מאיר מתפלתו עם טו"ת בידו, כשהוא לבוש בבגדיו המיוחדים לתפלה, פגע בו פגז באמצע הרחוב ונהרג עקה"ש, כשהוא רק כבן כ"ג שנה, כשנה אחר חתונתו, והשאיר אחריו בנו יחידו הי"ו - שהיה אז רק כבן חודשיים.

כשנודע להאדמו"ר בעל "בית ישראל" מגור זי"ע על הריגתו ע"י הרוצחים הערבים ימ"ש, היה מאוד מזועזע מזה, וכששאלו למה הוא כ"כ מרוגש ובצער? ענה: "לא הכרתם אותו". רבי מאיר הי"ד היה מיוחד מאוד עם כ"ק האדמו"ר בעל בית ישראל מגור זי"ע, ושוחחו שעות רבות בתורה ועבודת ה', כשהאדמו"ר בעל "בית ישראל" זי"ע היה בא לכותל המערבי, היה רבי מאיר הי"ד מלווה אותו לתחנת האוטובוסים, וכך עמדו ודברו הרבה זמן עד שכמה אוטובוסים הספיקו לחלוף על פני התחנה.

כשבנו של רבי מאיר הי"ד - להבלחט"א הרה"ח רבי אלתר בנימין יהודא לייב שליט"א הגיע לעול המצוות בשנת תשכ"א, נכנס עם דודו לקדוש פנימה, לקבל את ברכתו הק' של האדמו"ר בעל "בית ישראל" זי"ע, ודודו התחיל להציג אותו בפניו, ענה ה"בית ישראל" זי"ע מיד - "איך ווייס, איך ווייס אלץ", - והמשיך בהתרגשות: "דער טאטע זאל זיין א מליץ יושר" - עכלה"ק. תודתנו העמוקה הלבבית מסורה בזה לידידינו האברך המופלג - ברא כרעא דאבוה - הרה"ח אלתר בנימין יהודא לייב שליט"א שמסר לנו כל האוצר הגדול הזה - כתבי אביו הקדוש הי"ד כדי לפרסמן בבטאוננו החשוב - חן חן לו.

פרק א'

(א) הלעכעוויטשער זצ"ל נסע להסטאלינער, ומשם נסעו ביחד על שבועות להרבי רבי ברוך זצ"ל, פ"א קודם שנולד הבית אהרן אמר לו שלא יכול ליסע כי היא עומדת כבר ללדת אמר לו הלעכעוויטשער זיא איז אגיטע זיא וועט אויס ווארטין. ונסעו וכשהגיע הידיעה למעבזו שכבר ילדה אמר להם הרבי ר' ברוך זצ"ל שיסעו שניהם חזרה על שבועות לסטולין ואמר אם הי' לו כח הי' רוכב על סוס על הברית, וכבד את הלעכעוויטשער בכרכות וכשבא לויקרא שמו בישראל אמר "ר' אהרן".

(ב) הסטוליןער נסע אל הצדיקים והגיע על סוכות להמאור עינים זצ"ל והלך לראות אצלו ההכנה על הד' מינים, וראה אצלו גודל התלהבותו נורא מאד. והלך משם תיומ"י ולא ראה שוב פניו מחמת מורא שלא יהרהר אחרי רבו שלא ראה אצלו זה.

(ג) ר' י"ד סיפר מאדמו"ר הזקן (הבית אהרן) ששלח פ"א דרישת שלום להקוצקער זצ"ל בזה"ל מיר-האבין אים זעהר ליב נור כל תורה שאין עמה מלאכה וכו' לערנען און דאווינען איז גארנישט.

(ד) המגיד הק' ז"ל ביקש שיעשו לו א הענג לייכטער עם 60 נרות. והר"א הגדול זצ"ל אסף כסף ועשה - א הענג לייכטער, ובימיו הי' עת צרה ליעקב שבזזו וחמסו והרגו כמה קהלות עד שנתקרבו הגוים למעזריטש ובאו והגידו להמגיד הק' ז"ל שהגוים כבר סמוך למעזריטש וצוה להטמין את עצמם והחפיצים. ולקחו את הס"ת להטמין ורצו ג"כ להטמין את הלייכטער. וכשראה הר"א הגדול ז"ל שרוצים לקח את הלייכטער צעק עליהם מי הוא זה שרוצה ליגע דעם רבינס לייכטער, ואמרו זה להמגיד ז"ל ואמר להם המגיד א"כ ילכו כל העיר לביהכ"נ וכשהרגיש הר"א הגדול שכלם באו לביהכ"נ הבין שהמגיד העמים עליו את

העבודה להציל את כל העיר. ורץ תיכף להמגיד ז"ל ואמר לו שיסייעו, והגוים כבר באו אל העיר וסדרו את הביקסין ברחוב, ויצא הר"א הגדול מפתח ביהכ"נ והתחיל בקול רעש למה רגשו גוים. ועזבו את הכל וברחו להם.

(ה) רבינו הבית אהרן, ז"ל הי' קורא לפעמים לעולה בתורה בלשון בכינוי, ולפעמים עשה מי שברך בעבור שיתן בלשון רוסי'. וכבר מובא בס' אמרי אש בשם הרב מקארלין אשר בעת שקוראים לתורה עומד עליו קטרג. והעצה להסתיר את שמו בכינוי.

(ו) הסטולינער ז"ל אמר בעת שאנו סוטרים לאחד על לחיו, אנו מושכים אותו משאול תחתית און מיר שטעלין אים אויף איין גרין גרעזיל, ובנו הק' אמר, אנו אין בכוחינו לאמר זאת, אך כאשר אנו סוטרים לאחד, אדער מיר שלאגין אריין אדער מיר שלאגין ארויס.

(ז) בחג השבועות שהי' במעוזבז בסעודת הצהרים קרא לאברך אחד והכה אותו על לחיו ג' פעמים וכעבור איזה רגעים אמר להאברך טעיתי שאינם שייכים לך וצוה להאברך שיכה אותם לאחר השייכים לו ונגע באצבעותיו על לחי' למלאות רצון צדיק ולא נחה דעתו בזה עד אשר בכבודו בעצמו סטר על לחיו של השני ג' פעמים. ואמר לו שהם שייכים לך.

(ח) הרה"צ מהר"ש מקארלין אמר על עצמו אשר בנקל לו שיהי' בקי בשבילי דרקיע כבשבילי דקארלין, אך באתר דליעול ירקי, מי דארף דאך דיא מינוט אויך דינען גאט.

(ט) פ"א הלך עם בנו בלילה ואמר לו באם הוא רוצה יוכל ללמדו שישמע מה שב"א מדברים על מטותיהם, והעביר על פניו את מטפתו ושמע הכל, אח"כ שאל מאביו אם כדאי לדעת זאת לעבוה"ב ואמר לו לא, והשיבו א"כ אין חפצי בזה.

(י) ר' צבי קריניקער סיפר שעמד פ"א אצל הרה"צ מטשערקאס ובאו לפניו איש ואשתו עם קוויטל וספרו לו את מר לבבם ובכו בדמעות שליש שהי' להם בת יחידה והלכה מאתם עם גוי אחד להנשא לו, והוא הביט בהקוויטל וגנח הרבה והשיב להם זיא איז שוין צווישין אידין. זיא איז שוין צווישין אידין, וכשמעם המלים האלו נפלו לארץ מרוב שמחה עד שהקיצם. ושאלו שוב לאיפה ניסע? והביט עוד בקוויטל ואמר להם פארט קיין מיקאלייעוו, פארט קיין מיקאלייעוו, ור' צבי ע"ה כשסיפר המעשה בכ"פ בכה ג"כ בדמעות כשנזכר מזה.

(יא) ר' י"ב בשם הבית אהרן ז"ל שאלו אותו מדוע הוא מתקן המנורה והפתילות של חנוכה קודם הדלקה ולא מקודם כדי למהר ההדלקה והשיב שאצלו ההכנה למצוה הוא כמו עצם המצוה. וממילא אין חילוק בין ההדלקה וההכנה.

(יב) הרה"צ מסטולין זי"ע הי' פ"א על שבועות אצל הרה"צ ר' עזריאל מקוזין ואמר שקבלנו שם התורה בקולות וברקים כמעמד הר סיני, ופ"א הי' בקוזניץ (או בפשעווארסק) בהסתר שבת ואתחנן וכבדו אותו שיקרא בתורה, ובהגיע לעשהד"ב הי' ג"כ קולות וברקים והוכרח אחר לגמור הקריאה.

(יג) רבינו הק' ז"ל הי' פ"א בטשערנוביל בש"ק וכבדו אותו להתפלל לפני התיבה ואח"כ שאל אותו הרה"צ מטשערנוביל ר' אהרן ז"ל וויא האט איר גענימען דעם ברוך שאמר והשיב לו בזה"ל מיר האבין גענימען ביים טאטין. דער טאטע ביים רבי אין דער רבי ביים הייליגען זידין און דער זיידע האט גענומען ביינתיים לא ידעו עיט.

(יד) הרה"ק מסטולין הי' בזיווהיל והי' חלש ולא הי' יכול ללכת ברגליו. וצוה שישאו אותו להרה"צ ר' משה'לע בן הרה"צ מזלאטשוב. והשיב לשואליו כאשר יבוא לעולם העליון ויצאו צדיקים לקראתו ובתוכם גם הרב מזלאטשוב וישאל אותי אם ראיתי את בנו ר' משה'לע

ואם אומר לו שלא יכלתי ללכת על רגלי, יאמר לי א"כ האיך באתם הנה, ואגיד לו אשר נשאו אותי, יאמר לי א"כ הי' לך לאמר שגם שם ישאו אותך לבני.

(טו) בהיות הרה"צ ר' אשר מסטאלין בעיר זעליחוב שנשא שם אלמנת הר' ארעלע שותק הצ' פייגאלע, נתקרבו אליו הרבה חסידים מתלמידי הרה"צ מבא"ד שהי' אז רב בזעליחוב וכאשר המגיד מקוניץ בא לזעליחוב הרגיש בזה שיש להבארדיטשיווער תרעומות עליו ע"ז שהמשיך אליו תלמידיו, ויעץ לו הרה"צ מקוניץ שישנה את מקומו מפני הקפידה שלו, והאנשים שנתקשרו אליו הלכו עמו בגלות ואחד מהם חלה בביתו מחלה אנושה. ולקח חומש בידו ונשבע שיקום ממחלתו כי לא כיון לעשות לו חלישת הדעת (להר' מבא"ד) רק דרך שלו ישר בעיניו יותר. וכן הלכו מעיר לעיר ובכ"מ שבאו ניתוספו עוד ת"ח ואנשי מדע, וכאשר בא לסטולין שלח ביחוד את הת"ח ר' שלום מהורדוק על ציון של הר"א הגדול ז"ל להזכירו רק בשמו אשר בן לאה יש עליו תרעומות מהרה"צ מבא"ד וכעבור כמה שבועות נתקבל מכתב מהרה"צ מבא"ד בזה"ל נענתי לך מחול לי. וסיפר המעשה אשר ב' שבתים בתפילת מוסף ראה שאין תפלתו עולה למעלה. ובשבוע ג' פשפש במעשיו - ועשה השבעה עלית נשמה ראה אשר אביו הר"א הגדול ז"ל ורבו מהר"ש מקרלין, אינם מניחים לעלות תפלתו ושאלתי מהם מדוע עושים כן, והשיבו מה לכם לבבת אישון עיני והבטחתי להם שאשלח לפייס אתכם וכן עשה.

(טז) הסטולינער זצ"ל הי' בעל יסורים כידוע. פ"א נתקלקלה המקוה שהי' לו בביתו והוכרח לילך למקוה של העיר. ואמר לר' יהושע מטוראו שיש בדעתו אפ' צי שאפין דיא יסורים כדי שלא ימאסו ממנו כשיראו אותו מלא פצעים וחבורות. ואחר שפשט את מלבושיו והלך לטבל א"ע נתמלא הדרך מדם וליחה שזב מפצעיו. ואחרי שטבל א"ע ועלה שבה בשרו כבשר ילד ולא הי' ניכר בו שום סימן מחבורה. כך נמשך עד שתקנו המקוה בביתו, ואחר כשתקנו המקוה ולא הלך עוד למקוה של העיר ראו שבאו עליו חזרה המכות והפצעים כמקדם. ועשו ביניהם תלמידיו לקבל על עצמם ולחלק ביניהם היסורים שלו. והגיע לכ"א חלק מפצעים וחבורות של הרה"ק מסטולין זצ"ל. ולר' יהושע הנ"ל הגיע לחלקו חבורה על הזרוע והי' מוכרח מפעם לפעם להחליף את הסמרטוטים על מכתו. אבל לא רצו שידע הסטולינער מזה ולא מצא שעת הכושר לזה רק כשיצא הסטולינער לעשות צרכיו, ופ"א בא הסטולינער באמצע וכשהרגיש ר' יהושע שהוא הולך חטף במהירות ולבש את הבית יד (ארביל) ועי"ז סחב את המכה והי' לו כאב גדול, וכשבא הסטולינער וראה אותו שנשתנה פניו אמר לו אה וואס איז דאס. מיר ווילין דאס נישט ליידן תיכף ומיד חפש ר' יהושע מקום המכה אבל כבר חלפה המכה ונתרפאה כהרף עין ולא נודע את מקומה.

(יז) הסטולינער ז"ל הי' לו פ"א קפידא על אחד מאנ"ש, ולא רצה לתת לו שלום ולא לדבר עמו, אבל החסיד הי' נוהג כדרכו ליסע אליו וגם לתת לו כסף ואמר על עצמו שהוא צריך לעשות את שלו ואם כי הרבי אינו רוצה לקבל בכ"ז הוא עושה את שלו. פ"א באמצע החורף בדרך ראה גוי אחד נושא על כתפו דג גדול, והחליט בדעתו לקנות את הדג בכמה שירצה ולהביא את הדג לרבו, ובזה ידע שירצה את רבו, וכן הי'. וכאשר בא עם הדג לסטולין ולא הי' אז דגים על ש"ק ונכנס לפנים לחדרו והשליך את הדג על הארץ. והסטולינער ז"ל עמד ממקומו ועשה הקפות סביב הדג שבע פעמים. ואח"כ נתן לו שלום ואמר לו, אנס האסט דיא וואס דיא האסט מיר גיברענגט אזיין גוטין גאסט אויף שבת.

(יח) פ"א הי' אדמו"ר הזקן זצ"ל בעיר אנטיפאלע בחודש אלול, והתפלל באכסניא שהתאכסן ואחר התפילה קודם שהניח תפילין דרבינו תם. אמר שפאנט מיר גיכער איין דיא פערד. דיא האר ברענט מיר פון פחד, פון ראש השנה.

(יט) מה ששמעתי מהחסיד הישיש ר' חיים מענדיל שליט"א באסרו חג שבועות תש"ג. אדמו"ר הרה"ק ר' אשר זצ"ל אמר: שאלתי את אבי אדמו"ר הרה"ק ר' אהרן מקארלין זצ"ל בעל בית אהרן באיזה יום חל ההילולא של דוד המלך ובאיזה יום חל ההילולא של מרן ק"ה הבעש"ט זצוקללה"ה והשיב לי שביום הראשון של חג השבועות הוא ההילולא של מרן הבעש"ט זי"ע וביום השני הוא יום ההילולא של דוד המלך ע"ה.

(כ) טו"ב סיון תש"ג מהחסיד ר' חיים מענדיל שליט"א מאדמו"ר הרה"ק ר' אהרן זצ"ל מקארלין פ"א אמר אדמו"ר זצ"ל שיספרו לו מעשה מצדיקים ואפילו ממנו, וסיפר לו חסיד אחד שפ"א ישבו איזו מתנגדים במסיבה אחת ודיברו עתק על הצדיקים ואחד מהם דיבר גם על אדמו"ר זצ"ל והיה שמה מתנגד אחד שלא היה יכול לסבול זאת ואמר בקול רעש והכה על השולחן ונפלו הכוסות ונשתברו מכוח ההכאה, על אדמו"ר תדברו הנה אספר לכם איזו עובדה מה שראיתי אצלו פ"א הייתי בפינסק בערב יוה"כ לרגלי מסחרי ואמרתי הנה אכנס לאדמו"ר ואראה מה שהוא עושה ובאתי אצלו וראיתי שהוא יושב ושותה י"ש הרבה פעמים ואמרתי אל לבי שהיום לא יוכל להתפלל ובערב הלכו אתו לבית המדרש ואם לא אמרו לי שהרבי הולך לא הייתי מכירו כי פניו היה כלפידי אש וירד לפני התיבה והתחיל לומר כל נדרי ואח"כ אמר ברכת שהחינו בקול רם ורעד כל הבית, ותאמינו לי שאני מוכן למות ובלבד שאשמע עוד שהחינו כזה. ואמר אדמו"ר על זה יא וואס מיינט איר יונגערמאן – ווייס האבען מיר טאקע גידוונט.

(כא) ר' צבי ע"ה סיפר ממסור אחד שהצר הרבה מאד ובאו אל החוזה מלובלין בחנוכה וספרו לו ממנו והשיב להם שלא רואה עליו שום רע. ואח"כ באו עוד הפעם אליו ועשה ממנו גל של עצמות, ואמר שבפעם הראשון ראה עליו אור גדול מחמת שהדליק או נ"ח.

(כב) הרה"צ מהר"ש נסע פ"א על לינת לילה למוכסין מחסידי נעסכיו וקבלו בספ"י. וצוה עליו שיתן לו פדיון 30 רענדלאך. והגם שלא הי' לו לרצון הי' מוכרח אמנם ליתן וכשבא לפני רבו הרה"צ מנסכיו שאל אותו אם הי' שבע רצון מהאורח אשר שלח אליו על לינת לילה. והשיב הן וקבלתיו בספ"י אך מזה לא נהנתי שצוה עלי לתת לו 30 רענדלאך אך – סיים מסתמא האט עהר נעבאך באדארפט האבין. ע"ז ענה הרה"צ מנסכיו אתה אומר על הרה"צ מקארלין מסתמא האט עהר נעבאך באדארפט האבין, ואמר להמקורב שלו לאזער נעם אריין דעם שקאטיל אין צייל אים אפ דיא 30 רענדלאך מיינע, ער האט דיר גיוואלט טאן א טובה בזה ובבא. איז פאר איין טובה אני נותן לך חזרה דיא געלד. והשני' אני מניחה אצלך, מובן אשר לא רצה לקבל הכסף.

(כג) פעם נכנס אדמו"ר הזקן זצ"ל לביתו קודם תפילת נעילה, והעולם היו עייפים מעבודת היום. וסמכו עצמם אחד על השני כדי לנוח מעט, כי מקום לשבת לא היה להם. וכשאדמו"ר הזקן זצ"ל נכנס בחזרה כשעוד עמד על האסקופה, אמר: "דער עולם איז מיד, דער עולם האט קיין כח ניט, נאך איין אלבע שעה האבין מיר צייט תשובה צו טאן". וכשגמר דבריו התחיל לומר אשרי בקול רם בטרם שניגש אל העמוד. והדברים האלו נכנסו בלבם כיקוד אש. והתפללו בהתלהבות עצומה עד שלא היו יכולים להפסיקם. והתפילה נמשכה עד

איזה זמן בלילה. ובתנוכה אמר: מיר קענען זאך נאך היינט נישט מוחל זיין פאר וואס מיר האבין פאר שפעטיגט היינטיגן יוה"כ.

(כד) פ"א שלח הסטאלינער זצ"ל בליל התקדש חג הפסח, שילכו לראות איך שהוא נוהג את הסדר. ושמעו שפירש "שלא אחד בלבד עמד עלינו לכלותינו", נישט נאר איין צדיק שטייט אין בעהט פאר אונז, "אלא שבכל דור ודור עומדים עלינו לכלותנו", אלע דורות איז פאראן צדיקים וואס זייא שטייעהן אין בעהטין פאר אונז. וסיפרו זאת להסטאלינער זצ"ל. ולמחרת כשבא להסטאלינער זצ"ל, שאל אותו: דוא האסט אזוי גיטייטשט, והשיב כן. ושאל אותו שנית האך פירשת "והקב"ה מצילנו מידם", ונשאר עומד נבוכך בדעתו שלא ידע מה להשיב. ואמר לו הסטאלינער זצ"ל, אני אגיד לך פירושו "והקב"ה מצילנו מידם" מיר זאל פאר שפארין אן קומען צוא זי"א.

(כה) חסידי טרייניוקע כשרצו לנסוע חזרה לביתם אחרי ראש השנה, נכנסו להסטאלינער זצ"ל לקבל ברכת הפרידה. אמר להם הסטאלינער זצ"ל שביום הקדוש יכולים לצרף אפילו משומד למנין, ופטרם לשלום. ונסעו לדרכם. ובאמצע הדרך ירד שלג ולא יכלו להגיע חזרה לביתם על יוה"כ. ובערב יום הקדוש באו לאיזה כפר, ואנשי הכפר כבר נסעו להעיר הסמוכה על יוה"כ. והי' להם עג"נ מאד שיצטרכו להתפלל ביוה"כ ביחידות, כי הם היו רק תשעה אנשים. ונכנסו לאיזה בית ועמדו להתפלל בלי מנין. ובאמצע בא איש אחד ושמחו מאוד מזה שיהי' להם מנין להתפלל. ומרוב עמל הדרך לא שאלו אותו מי הוא. ועמד כל התפילה פניו לכותל. ומתחילה גם התנועע. וכשגמרו הד' מזמורים נפלו לארץ ונרדמו מטורח הדרך. וכשהקיצו בבוקר מצאו אותו עומד כמו שעמד בלילה, וכך עמד כל היום. וכשגמרו תפילת ערבית, ניגשו אליו להזמין לאכול עמהם, ראו שהוא מת. וייראו מאוד פן יעלילו עליהם שהם המיתו אותו, ולקחו אותו על עגלתם ונסעו משם. ובאמצע הדרך בנסעם דרך כמה כפרים, שמעו שאנשים משוחחים ביניהם שאותו המשומד שעבד אצל הפריץ נעלם, ועקבותיו לא נודעו. והבינו שזה הוא אותו האיש שמוליכים אותו על עגלתם. ונזכרו אז מה שאמר להם הסטאלינער זצ"ל שביוה"כ יכולים לצרף אפילו משומד למנין. זה הסיפור סיפר לו אדמו"ר מפרנקפורט זצ"ל אחרי שקיבל ממנו ברכת הפרידה קרא אותו בחזרה וסיפר לו זה הסיפור.

ספר

אורות הזוהר ב"כ

ליקוט נפלא מזוה"ק תקריז חה"ח
לפי ערכים ונושאים מתורגם ללשון
להשיג בחנויות הספרים

ספר

ליקוטי מהר"ם השלם

מהרה"ק רבי מענדל מליסקא זי"ע
אביו של הרה"ק מרופשיץ זי"ע
כולל כל אמרותיו ותולדותיו
להשיג בחנויות הספרים